

PUIKA,

KAS SPĒLĒJĀS

AR LELLĒM

821.174-93
Il 440

Viktorijai

Grāmata izdota ar Valsts Kultūrkapitāla fonda finansiālo atbalstu.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Ilja Marija Boļšakovs, 2023

© Ilustrācijas, Andra Otto-Hvoinska, 2023

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-481-0

ILJA MARIJA BOĻŠAKOVŠ

PUIKA, KAS SPĒLĒJĀS AR LELLĒM

GRĀMATA BĒRNIEM PAR
DZIMUMU LĪDZTIESĪBU

ZVAIGZNE ABC

Saturs

Lauris satiek Baibiņu	7
Saruna par to, kas ir lelles	
un kas ar tām spēlējas	10
Lauris un Laura	17
Par rozā biksēm	22
<i>Pasaka par pilsētu, kuru vajadzēja izkrāsot</i>	<i>24</i>
Mamma projām – tētis mājās	25
<i>Stāsts par mammu un tēti</i>	<i>28</i>
Pirmais stāsts par Pēterīti	32
<i>Pasaka par to, kā vīrs mājas darbus darīja</i>	<i>34</i>
Par Lauru un mamma pienu	37
Lauris un Laura bērnudārzā	43
Laura – kosmonaute	45
Lauris iet skolā	49
Divu brāļu noslēpums	55
Par matiem, frizūrām un ģimenēm	57
Par grāmatām un lasīšanu	62
<i>Teiksmas par daiļo Vasilisu</i>	<i>64</i>
Stāsts par karu, karavīriem un mīnām	72
<i>Zēns ar dūrēm</i>	<i>84</i>

Profesijas mammām un tētiem	87
<i>Stāsts par ezeriem</i>	91
Kā bērni profesijas zīmēja	93
Kas valkā kleitas?	99
<i>Sarkancepurītis</i>	104
Makšķerēšanas čempions	108
Par raudāšanu un neraudāšanu	119
<i>Pasaka par zēnu, kuram bija aizliegts raudāt</i>	125
Spoguļa noslēpums	130
Par auskariem, gredzeniem un citām rotām.	137
Kas krāso seju?	144
Pēterītis – mīms jeb stāsts par Pēterīša dievišķo skaistumu.	148
Kā Lauris adīt iemācījās	150
<i>Pulciņš, kurā Dzintra bija Dzintars, bet Dzintars – Dzintra</i>	153
Dažas pasakas par prinčiem un princesēm	159
<i>Pasaka par princesi un pūķi</i>	160
<i>Pasaka par ļoti skaistu princi</i>	163
<i>Princis uz zirņa</i>	166
Ekskursija uz Cēsīm	168
Fotografēšanās ar draugiem	176

Lauris satiek Baibiņu

Laurim obligāti vajadzēja lelli. Bez lelles viņš nevarēja dzīvot. Lauris negribēja kaut kādu īpašu lelli, viņam pietiktu ar visparastāko. Laurim bija dažādas rotaļlietas: automašīnas un konstruktori, bungas un tējkanna, rotaļu mūzikas instrumenti, āmurs un zāģis, kā arī kases aparāts. Bet lelles Laurim nebija. Bija mīkstās rotaļlietas: lācītis un zirdziņš, vienradzis un sunītis Nords, bet lelles nebija. Viņš gribēja lūgt nopirkt lelli tētim, bet vispirms palūdza lelli abām savām omēm. Viena ome par to tikai pasmējās, bet otra teica, ka lelles ir domātas meitenēm. Vecākiem un vecvecākiem dažreiz liekas, ka viņi labāk zina, ko bērniem vajag un ko bērni grib. Dažreiz viņiem ir taisnība, dažreiz – nav. Ome lelles vietā uzdāvināja Laurim vēl vienu mašīniņu. Mašīna – tas ir labi, taču, kad tu prasi sev lelli, bet tev dāvina mašīniņu, tas neiepriecina.

Kādu dienu, atgriežoties no pastaigas kopā ar tēti un savu jaunāko māsu Lauru, viņš ieraudzīja lelli. Lauris nezināja, no kurienes tā uzradās. Lelle sēdēja pie atkritumu konteinera. Lauris iedomājās, ka lelle atceļojusi uz Laura pagalmu pati, lai Lauris viņu atrastu un viņi satiktos.

Lelle sēdēja un cerēja, ka to kāds atradīs, paglābs un aiznesīs mājās. Laura sirds lūza, viņš nevarēja atstāt lelli vienu,

pamestu. Viņš iedomājās, ka iestāsies nakts, kļūs tumšs, apkārt nebūs nevienas dzīvas dvēseles. Lelle sēdēs pie atkritumiem viena, vientuļa un bēdīga. Laurim nebija raksturīgi stiept no miskastes mājās visādas dražas, pat ja tās varētu būt noderīgas. Ar lelli bija citādi. To vajadzēja nest uz mājām. Mājās viņai būs labāk nekā pie atkritumu tvertnes. Tētis neiebilda. Lauris pārnesa lelli mājās, nomazgāja un nosauca to par Baibiņu.

Laura māsīca Elvīra, uzzinot par Baibiņu, uzdāvināja Laurim divas mazākas lelles, lai Baibiņai būtu draudzenes. Vai arī lai Baibiņa varētu ar šīm lellītēm rotaļāties. Tā jau var būt, ka lelles spēlējas ar lellēm. Elvīra bija vecāka par Lauri, un daudzas rotaļlietas viņai vairs nebija vajadzīgas. Baibiņa saņēma no Elvīras arī leļļu trauku servīzi, lai varētu ar draudzenēm dzert tēju, un dažas leļļu kleitas, jo viņas kleita bija veca un novazāta.

Viena no mazajām lellēm ļoti iepatikās Laura māsīnai Laurai, it īpaši viņai patika to grauzt. Lauris, pirmo reizi to redzot, pat nobijās, jo nodomāja, ka Laura cenšas lelli apēst. Tētis viņam izskaidroja, ka maziem bērniem aug zobi un tad tie grauž visu, kas ir pa rokai. Arī lelles.

Tētīm bija ratiņi, kuros viņš vadāja Lauru. Ratiņi bija Lauras automašīna, patiesībā, “pappašīna” – lieli, skaisti rati ar trīs riteņiem. Kādreiz tajos braukāja Lauris, bet tagad braukā Laura. Laurim rati likās lieli un smagi, bet viņš tik un tā centās palīdzēt tētīm tos stumt. Vēl tētīm bija slings – tāda īpaša auduma šalle, kuru var noteiktā veidā sasiet, ielikt tajā bērnu un

nēsāt sev līdzi. Nēsājot Lauru slingā, tētis varēja mazgāt traukus, iepirkties, pastaigāties un veikt daudzas citas lietas. Slingā Laura daudz labāk redzēja pasauli sev apkārt un to, ko darīja viņas tētis. Tētis palīdzēja Laurim uztaisīt mazu slingu, lai Lauris varētu nēsāt Baibiņu tāpat kā tētis Lauru. Bet vectēvs atveda Laurim leļļu ratiņus. Tagad viņam bija viss kā tētim, tikai Lauras vietā – Baibiņa. Kad viņš kopā ar tēti, Lauru un Baibiņu ratiņos gāja pa ielu, tas izskatījās iespaidīgi. Divi vīri ar ratiņiem, tētis – gados vecāks vīrs un Lauris – gados jaunāks vīrs. Tā, lūk, Lauris kļuva par zēnu, kas spēlējas ar lellēm.

